

РЕШЕНИЕ

№ 1800

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11125** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение от 13.08.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 13779/2018 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-004962 от 22.06.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Претендира се незаконосъобразност на оспореното решение поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Според касатора при съставянето на АУАН и издаването на НП не са спазени изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН.

Касаторът, редовно призован, не се представлява в открито съдебно заседание. С писмено становище от 14.02.2020 г. пълномощникът му поддържа касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрк. Х., оспорва жалбата.

Представителят на Софийската градска прокуратура поддържа становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София–град, VII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

С решение от 13.08.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 13779/2018 г. Софийският районен съд е потвърдил НП № 22-004962 от 22.06.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на дружеството-касатор на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

За да постанови този съдебен акт, първостепенният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е възприел за установена следната фактическата обстановка – при извършена проверка на [фирма] в периода 07.02.2018 г. – 09.03.2018 г. по спазване изискванията на трудовото законодателство било установено, че дружеството-работодател, в нарушение на чл. 128, т. 2 КТ, не е изплатило уговореното трудово възнаграждение за извършена работа за м. февруари 2017 г. на Н. В. П., Д. П. Р. и останалите работници, посочени в поименен списък. Във връзка с констатираното нарушение на трудовото законодателство на основание чл. 404, ал. 1, т. 1, т. 12 КТ на работодателя, с протокол от 09.03.2018 г., е дадено предписание за изплащане на трудовите възнаграждения на служителите. Срокът за изпълнение на предписанието е 26.03.2018 г.

При извършена последваща проверка, приключила на 22.05.2018 г., контролните органи установяват, че даденото с протокол от 09.03.2018 г. предписание за изплащане на трудовите възнаграждения за м. февруари 2017 г. не е изпълнено от страна на работодателя. Установено е, че срокът на предписанието е изтекъл на 26.03.2018 г., като до приключване на проверката касаторът не е представил

доказателства да неговото изпълнение.

Районният съд е изследвал релевантните за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган и въз основа на редовно съставен АУАН. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Изложил е съображения за неприложимост на чл. 28 ЗАНН и чл.415в КТ. В заключение е приел законосъобразност на оспореното пред него НП.

Тези изводи на районния съд се споделят и от настоящия състав на съда. При постановяване на обжалваното решение съдът, на базата на събраните в производството доказателства, е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, въз основа на които е изградил правилни и обосновани правни изводи.

По отношение доводите в касационната жалба за незаконосъобразност на НП, касационната инстанция намира същите за неоснователни. Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Цитираната и посочена в АУАН и в НП санкционна разпоредба е с описателна диспозиция, която инкорпорира забрана към лицата за определено поведение – в случая е запретиено неизпълнението на дадено от контролните органи предписание, и неспазването на тази забрана има за последица налагането на имуществена санкция. С оглед на това, с позоваването от страна на актосъставителя и наказващия орган на посочената административнонаказателна разпоредба изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, т. 6 ЗАНН са удовлетворени.

По отношение на другия релевиран в жалбата довод – че нарушението не е достатъчно подробно описано и с това е нарушено изискването на чл. 57, т. 5 ЗАНН, същият е неоснователен. Както в АУАН, така и в НП се съдържа достатъчно конкретно и точно описание на нарушението и въз основа на него ясно се очертават пределите на административното обвинение относно деянието, за което касаторът е привлечен към отговорност, и обстоятелствата, при които то е осъществено.

Касаторът, носещ доказателствената тежест в производството за установяване на положителния факт на изпълнение на даденото предписание, не е ангажирал преки доказателства в тази посока, поради което нарушението на чл. 415, ал. 1 КТ е безспорно установено. Правилно, и при съобразяване с нормата на чл. 27 ЗАНН, е определено наложеното административно наказание. Не се установяват юридически факти, осъществяващи хипотезата на чл. 415в, ал. 1 КТ.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.08.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 13779/2018 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.